

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianae, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Articvlorvm Praepositivorvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

minibus, personarum & numerorū mutatio. Personarum, σφέτορον πατέρ' ὑμνείσαι, pro ὑμέτορον, τίς τ' ἀρσφωε, pro αὐτά. Numeri, ἀτρείδην νυῦ ἄμμε παλιμπλαγχθύντας οἶω, pro ἡμᾶς.

APPENDIX.

Construuntur etiam pronomina ad uerbiorum loco, ut ταῦτά τοι, ταῦτ' ἀγα, ταῦτα δέ, ταῦτα δ' ἡ, id est, p inde, ad hæc, præterea. In omnibus his subaudit præpositio δὲ. ταύτη, hoc pacto, hac ratione, hac de causa, ideo. ταύτηρι, itaq, propter hoc. ταύτη, ὅπου, ubi simul ponuntur, ualent, ὅπως, ὅπως. ἐσω ταύτη, ὅπου ὑπολαμβάνεται, sit sic, ut ut creditur.

SYNTAXIS ARTICVLORVM
PRAEPOSITIVORVM.OFFICIUM ARTICVLORVM
in oratione.

ARTICVLVS præpositiuus in oratione, certi alius cuius præcogniti mentionem fieri denotat, ut si qs

F 4 dicat,

dicat, ἀνθρώπου ἦκε, homo uenit, incertū est de quo homine dicat. Sin uero dicat, ὁ ἀνθρώπου ἦκε, certū: nempe de eo, de quo prius facta est mentio. Sic & Ioan. 1. Iudæi interrogantes Baptistam, ὁ προφῆτης εἶ σὺ; non rogabant, an propheta esset quispiam, sed an ille propheta, quem uelut eximiū pollicitus erat Moyses, Deut. 18. Et Ethicorum lib. 1. τὸ ἀγαθόν, non capitur simpliciter pro quouis bono, sed pro illo eximio, de quo philosophi disputāt, summo bono. Hinc est, quod quibus inest significatio hæsitans ac dubia, minime habeant articulum.

Qualia sunt in primis nomina infinita, ὄσις, ὁ ποῖον, ὁ πότιον, in quibus ὁ nō est articulus, sed dictionis pars. Et interrogatiua nomina, quod interrogatio sit de re incerta, τίς, πὸς, ποῖον, πότιον, πόσος, πηλίκον, ποδ' ἀπὸς, ποσᾶν.

Verum cum id quod dictum est, iterato interrogatur, addi potest articulus, τὰ ποῖα; qualia? τὰ τίνα λέγεις; quæ dicis? ὁ τίς ἐρωτᾷς; quis interrogas?

Quod

Quod si in priori interrogatione inueniatur articulus præpositus interrogatiuo, referendus est nõ ad interrogatiuũ, sed ad aliud sequẽs expressum, aut subintellectum. τ̄ ποίας μείδῃ; pro ποίας τ̄ μείδῃ; τὰ ποία λέγεις; pro ποία τὰ ῥήματα λέγεις; ὁ τίς ταῦτα τολμήσας; pro τίς σὺ ὁ ταῦτα τολμήσας;

Relatiuis, inchoatis quidem à τ, addi potest articulus, ὁ τριῖτῃ, ὁ τηλίκως, ὁ τόσος. Inchoatis autem à uocali, non additur. non enim dicitur, ὁ οἶ, ὁ ὄσ.

Quatuor sunt nomina distributiuã, ἑτόροῦ scilicet, & ἄλλο, quibus addi potest articulus. ἑκάτεροῦ, & ἑκαστοῦ, quibus non additur. Cætera nomina adiectiuã construuntur cum articulis, quando subauditur participium substantiuum, ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης φιλοσοφεῖ, pro, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς, φιλοσοφεῖ, Socrates qui bonus est, philosophatur.

Idem erit, si nomen substantiuũ præponamus sic, ὁ Σωκράτης, ὁ ἀγαθὸς, utrius præponentes articulum.

F 5 Hinc

Hinc fit, quod in epistolarum inscriptionibus, cum nomini proprio addit adiectiuum, necessarius sit articulus, secundum Apollonium. Διονύσιος τρυφώνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρει. Ἰσλιανὸς Σεραπίωνι τῷ λαμπροτάτῳ. Hoc tamen autores non semper obseruant, ut, Πλάτων δῖονι συρακασίῳ δὲ πράττειν. Βασίλειος Ὀυσσάθῳ φιλοσόφῳ.

Sine articulo uero ponit, quando uerbum substantiuum solum aut ponitur, aut subauditur inter ipsum & suū substantiuum, Σωκράτης ὄσι ἀγαθός, Socrates est bonus. Ἀριστοτέλης σοφός, Aristoteles est sapiens.

Poterit etiam huiusmodi adiectiuum mutari in genitiuum pluralem, cui tūc addetur articulus, Σωκράτης τῷ ἀγαθῶν ἰώ, Ἀριστοτέλης τῷ σοφῶν, Socrates bonus erat, Aristoteles sapiens.

Ex his fit, quod adiectiuum postpositum suo substantiuo, si habeat articulū, cohæret ei immediate: si uero non habeat, in prædicati locum recedit: ut cum
dicitur,

dicitur, Σωκράτης ὁ ἀγαθός ἐστιν, subiectum est, Σωκράτης ὁ ἀγαθός, hoc est, Σωκράτης ὁ ἢ ὁ ἀγαθός: & prædicatum, ἐστιν. Si uero dicamus, Σωκράτης ἀγαθός ἐστιν, subiectum erit Σωκράτης, & prædicatū ἀγαθός.

Idem est iudiciū, quando uni substantiuo præponitur aliud substantiuū. Si enim posterius habet articulum, cohaeret priori immediate, & subauditur participium substantiuum. Αἴας ὁ υἱὸς Τηλαμῶνος πολεμῆϊ, Ajax, qui est filius Telamonis, belligeratur. Quod Attici dicunt per defectum alterius substantiui. Matth. 4. Ἰακώβου τοῦ τοῦ Ζεβεδαίου, Iacobum filium Zebedæi.

Si uero posteriori substantiuo nō præponatur articulus, erit prædicatum subintellecto uerbo ἐστιν. ἀνθρώπου ζῷον, homo est animal.

APPENDIX PRIMA.

Inueniuntur frequenter articuli sine suo nomine, & tunc uel subauditur nomen præcedens, ut λόγου μὲν ἐστὶν πρῶτον, λόγος δὲ ὁ τῶν φιλοσόφων, oratio quidem

quidē hęc prima, secunda uero ea quę
est philosophorum. Vel subauditur
participiū uerbi substantiui, idēq; potissi-
mū, si articulus sit neutri generis, ut τὰ θα-
λάττης, ἢ τὰ ὄντα θαλάττης, existentia, siue
quę sunt maris, hoc est, res maritimę.

Interdum uero nihil subauditur, uel
ti cum ornatus causa articulus neutri ge-
neris, tam in singulari, quā in plurali,
cū genitiuo quidem singulari ponit lo-
co nominis singularis: & cum genitiuo
plurali, loco nominis pluralis eius cas-
sus, cuius est articulus, ut τὰ τῶν ὀνύχων,
uel τὸ τῶν ὀνύχων, id est, ὀνύχου. & τὰ τῶν ὀνύ-
χων, uel τὸ τῶν ὀνύχων, id est, ὀνύξ. & τοῖς τῶν
ὀνύχων, uel τοῖς τῶν ὀνύχων, id est, ὀνύξι. &
τοῖς τῶν ὀνύχων, uel τοῖς τῶν ὀνύχων, id est, ὀνύ-
χι. τὰ τῶν ἐπανόδων, uel τὸ τῶν ἐπανόδων, id est,
ἐπανόδου, regressio. Sic Greg. τὰ τῶν ἐλπί-
δων dixit, pro ἐλπίδων, spes. Et αἰχρὰ μὲν
τὰ τῶν ἐκπρατείας dixit, pro ἐκπρατεία, expe-
ditio quidē turpis.

APPENDIX SECUNDA.

Articulus postpositus suo nomini, aut
alieno

alieno etiã, uim habet exponētis. Chry
 solt. ἡ κὸς αἰτὴ τῆς σαλπικῆς, τὸ ἐκ τῆς οὐρανόθεν.
 audiuistis tubam, tubam inquam, quæ
 è cœlo descendit. Paul. 1. Timoth. 1. κρῆ
 λινεὶς ἰησοῦ χριστοῦ, τὸ ἐλπίδι τῶν ἡμῶν, & do-
 mini Iesu Christi, qui est spes nostra.

APPENDIX TERTIA.

Sæpe articuli à suis nominibus ita se-
 iunguntur, ut quicquã intercedat aliud,
 οἱ τῶν φροντίδων ἐχόντες, curam habentes.

Quo fit, ut plures inter sese continui
 ponantur articuli, neq; eandem seruent
 constructionem, sed inuersam. Nã ubi
 duo sunt articuli, primus est secūdi no-
 minis, & secundus primi, ut οἱ τῶν φροντίδων
 ἐχόντες.

Si uero tres fuerint continui, referen-
 tur ad sua nomina eo modo, quo in hoc
 exemplo, οἱ τῶν τῶν ὁπᾶντων ἀνελεηφότων
 φροντίδων, omnium assumentes curam.

Continui autẽ inter sese poni possunt
 plures articuli in ea oratione, in qua præ-
 ponitur ea dicitio quæ regitur, aut ipsius
 adiectiuum, sequente ea quæ regit, τὰ τῶν

Bis

βίς πράγματα, negotia uitæ, ὄρω ἕν ἑσῶν
 ὄντα μεῖδι, uideo eum qui est partium
 tuarum. Verum non recte dicitur, ἕ τὰ
 πράγματα βίς, nec ὄρω ἕ τὸ ὄντα σῶν μεῖδι.

ARTICVLVS CVM
 Pronomine.

Pronomina primitiua, siue sint de
 monstratiua, siue relatiua, non sus-
 sciunt articulum, quod ex sese satis cer-
 ta sint, nisi forte ad maiorē emphasim, ὃ
 αὐτός, ὃ αὐτὸς, idem, ἕν αὐτὸν eundem.

Deriuatiua uero suscipiunt eo modo,
 quo nomina adiectiua: eandem enim
 cum illis uim, eandemque omnino con-
 structionem habent. ὃ ἐμὸς οἶκος, mea do-
 mus. ἢ ἐμὴ οἰκία, mea habitatio. τὸ ἐμὸν οἴ-
 κημα, meum domicilium. Verū tunc
 ad sequentia nomina necessario referri
 intelliguntur, ὃ ἐμὸς οἶκος, id est, ὃ οἶκός μου,
 ἕ ἐμὸν οἴκημα, id est, ἕ οἴκημά μου.

Pronomen infinitum δεῖνα, est capax
 articuli. ὃ δεῖνα, ἢ δεῖνα, ἕ δεῖνα. Vnde
 πρὸς ἕν δεῖνα dicunt Græci, quādo signi-
 ficant, ad quendam certum hominem,
 quem

quem tamen nō nominant. Item, ὁ δ' εἶ
 να ἔ' ὁ δ' εἶνα dicitur, pro hic & ille. Ἐπὶ δ' εἶ
 να μεμφομένη, καὶ τὸν δ' εἶνα ἀνάξιον εἶν φαι-
 σκῶν, huic succensens, illum indignum
 esse dicitans. Et τὸ δ' εἶνα γηνομένη, καὶ τὸ
 δ' εἶνα αὖ, nunc in hanc, rursus in illā spe-
 ciem transformata.

ARTICVLVS CVM
 Verbo.

ARticulus genitiuus cū uerbo infi-
 nitio ponitur Græcis eo loco, q̄
 Latini utuntur Gerundijs in di, adden-
 tes causa uel gratia, aut uerbo coniuncti-
 uo præcedente, ut τὸ ποιεῖν, causa facien-
 di, aut ut faceret. τὸ φαγεῖν, τὸ λέγειν. Lu-
 cæ ult. ἢ εἰσῆλθε ἔ' μῆναι σὺ αὐτοῖς, & in-
 gressus est manendi gratia cum illis, si-
 ue ut maneret cum illis. Eodem cap. οἱ
 δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο μὴ ὑπὸ γινῶσκει
 αὐτῶν, oculi autem eorum tenebantur,
 ut non agnoscerent ipsum.

Datiuo articulo cū uerbo infinito, an-
 tecedente præpositione γ' utuntur loco
 gerundiorum in do, γ' ἔ' ἀποδίδειν πρὸ
 σὺ πτόμω

σιώπῳ, studendo proficimus.

Quandoque etiam ponitur pro genitio absolute, adiecto nomine accusatiui casus, γν' ἔβ' βασιλεύειν τραϊανόν, pro βασιλεύοντι τῷ τραϊανοῦ, regnante Traiano. Sic Lucae ult. καὶ ἐγγύθῳ γν' ἔβ' κατακλιθεῖν αὐτόν, pro κατακλιθεῖν τῷ αὐτῷ, hoc factum est sedente eo. Et sine praepositione γν' aequiualeat ultimo supino, τῷ παρακαλεῖν, oratu.

Accusatiuo articulo praecedente praepositione πρὸς, utuntur loco gerundi indum, uel primi supini, ἔρχομαι πρὸς τὸ παρακαλεῖν, uado oratum, uel ad orandum.

Praeponitur etiam commode uerbis infinitis, quoties pro nomine sumuntur.

Sumuntur autem uerba infinita pro nomine, non solum ut latinis in nominatiuo & accusatiuo, sed in omni casu. In nominatiuo, τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν ἔστιν, philosophari res est honesta. In genitiuo, τῷ φιλοσοφεῖν ἕδερ' ἡδίων, nihil iucundius quam philosophari. In datiuo, ἔβ' φιλοσοφεῖν γινώσκεται ἡ ἀφροδίτη, philosophia

osophiæ aduersatur Venus. In accusatiuo, τὸ φιλοσοφῆν καλὸν εἶν λέγομεν, philosophari dicimus honestum esse.

ARTICVLVS CVM

Participio.

Participiis necessarius est articulus, quoties resoluntur in uerba, ὁρῶ πρὸς ἀνθρώπου τὸν ταῦτα κωλύοντα, id est, ὁς ταῦτα κωλύει, uideo quendam hominē, qui hæc inhiberet & impediret. ἦσαν πρὸς οἱ διασύροντες, pro οἱ διέσυσσαν, erāt quidam qui carpebant. εἰ τὸ σώσοντες ταῦτα, oportet esse qui ea seruet.

Quoties uero non resoluntur in uerba, eo modo se habent ad articulos quonominata adiectiua.

ARTICVLVS CVM

Præpositione.

Si articulus iungatur præpositioni cū suo casu, intelligitur commodū aliud quod participiū, ὁ γὰρ πρὸς ἕρανούς, nempe ὄμ, aut οἰκῶν. ὁ ἐκ τῶν ἕρανῶν, subauditur ἐλθῶν uel καταβῶν. Sic Matth. 15. τότε προσέρχονται τῶν Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς,

G

ματεῖς,

μαρτῆς, tunc accesserūt ad Iesum scribæ,
 qui erant ab Hierosolymis, siue Hiero-
 solymitani. οἱ κατ' ἀγορᾶν, qui uersantur
 in foro, hoc est caufidici. τὰ κατ' ἀγορᾶν,
 quæ sunt in foro, id est, res forenses.

Ad hanc formam compendij gratia
 utuntur eleganter huiusmodi orationi-
 bus, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ ἐπ' ἐμέ, quod ad me at-
 tinet, pro quo etiam dicunt τὸ γ' ἐμέ uel
 τὸ ἐμόν. τὸ γ' ἐπ' ἐκείνῳ, quātum in eo fuit.
 τὸ γ' ἐφ' ἡμῖν, quantum in nobis fuit. τὰ γ'
 μέρε, τὰ ὑδὶ μέρε, particularia. τὰ μέχρι τὸ
 ἵ, hactenus. τὸ γ' τὸ ὑδὸν, hinc, τὸ κατ' ἐμου
 τὸ μέρε, quantum in me fuit, pro mea
 uirili. ἢ ἢ σαυτ' μέρε, p uirili tua, quan-
 tum in te fuit. Quod etiam sepenume-
 ro dicunt subaudientes præpositionem,
 ἢ σοῦ μέρε, τὸ μέρε, ἢ ἐπ' αὐτῶν ἢ ἡμεῶν μέ-
 ρε, quantum in se fuit, quantum ad se
 pertinebat.

Eas etiam orationes, quas Latini di-
 cunt, à consilijs, à libellis, à mensis, à se-
 cretis, & similes, secundum hanc formā
 eleganter efferuntur Græcis hoc modo,

οἱ πρὸς τοῖς ἀκρῆστοῖς, οἱ ὑπὸ τῶν ἀκρῆστων, id est, οἱ τῶν ἀκρῆστων προϊστάμενοι, à secretis. οἱ πρὸς ταῖς κύλικι, οἱ ὑπὸ τῶν κύλικων, id est, οἱ τῶν κύλικων προϊστάμενοι, à calicibus.

Articulus tam singularis, quàm pluralis, cum præpositione ἕως, & nomine singulari ἕνας, uel εἷς, tantundem ualet, quantum nomen plurale eius casus, cuius est articulus, ut οἱ καὶ εἷς, uel ὁ καὶ εἷς, id est, ἕνας, singuli. τὰ καὶ εἷς, id est, ἕνα, singula. ἡ καὶ εἷς, id est, ἕνα, singularis. τῶν καὶ εἷς, id est, ἕνα, singularium. τῶν καὶ εἷς, id est, ἕνα, singularium. τῶν καὶ εἷς, id est, ἕνα, singularium. & in alijs casibus simili modo.

Item, ὁ καὶ ἕνα, uel οἱ καὶ ἕνα, singuli. τὸ καὶ ἕνα, uel τὰ καὶ ἕνα, singula. ἡ καὶ ἕνα, uel αἱ καὶ ἕνα, singularis, similiter in alijs casibus.

Articulus pluralis numeri cum præpositione πρὸς, uel ἀμφὶ, aut simili, & nomine proprio tantundem ualet, quantum nomen proprium Atticis. Chrysof. οἱ

πὸς Παῦλον ἢ Πέτρον, id est, Paulus & Petrus. τοῖς πὸς τὸν Ἀλκίνοον, pro τοῦ Ἀλκινόου. οἱ πὸς Πλάτωνα, pro Πλάτωνι, εἰς αὐτὸν ἀμφὶ τὸ ζῶντα, pro εἰς τὸν ζῶντα. οἱ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην, pro ὁ Σωκράτης.

Quoniam autem hic sermo sub uoce plurali singulare significat, sic ut possit adiungi uerbo singulari quidem, figurate, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγε, Socrates dicebat. Plurali uero simpliciter, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγον, Socrates dicebat.

Aliquando tamen accipitur non modo pro homine, sed etiam pro eius comitatu uel sodalitate. οἱ πὸς Σωκράτην, id est, Socrates, & tota quæ apud ipsum est sodalitas.

ARTICVLVS CVM

Aduerbio.

AD uerbio additus articulus, uim habet nominis adiectiui. Mar. 4. ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω γὰρ πᾶσιν τὰ πάντα γίνονται, illis autem exteris omnia fiunt in parabolis. Iob 1. πὸς ἐφραξας τὰ ἔσω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω, uallasti interiora eius & exteriora.

riora. Ioan. 4. ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐσθε, ἐγὼ ἐκ
τῶν ἄνω εἰμι, ego ἐsupernis sum, uos ab
inferis estis. ἔνυῦν, in praesentia. τὰ γν' ἁ-
δου, ea quæ apud inferos sunt.

APPENDIX PRIMA.

Non modo omnibus orationis parti-
bus, sed orationi quoque materialiter ac-
ceptæ præponitur articulus, in neutro
genere. τὸ ἀνθρώπου, hæc dictio ἀνθρώπου.
ἔν γυνή, hæc dictio γυνή. τὸ λέγω, hæc di-
ctio λέγω. ἔν Σωκράτους διαλέγεται, hæc ora-
tio Σωκράτους διαλέγεται.

Itaque Græcis hic ualet articulus in neu-
tro genere, quod Dialecticis nostri secu-
li particula ly.

Præponitur etiam articulus neutri ge-
neris orationibus positus uice nominati-
ui. ἔν τὸν νέον ἐπι ὄντα φιλοκαλεῖσθαι, θαυμα-
σὸν ἔδεν, quod is qui adhuc iuuenis est,
sit bonarum rerū studiosus, nihil mirū.

APPENDIX SECUNDA.

Atticis sæpe abundant articuli. ἐλπί-
δα ἔχω οὐδὲ πλὴν ἐλαχίστην, spem habeo ne
minimam quidem. Quod plerūque fit

G 3 ante

ante nomina numeralia, τὰ ὀκτωκαίδεκα
ἔτη. Et dum præponitur superlativis, ὁ
πάντων ὁ βδελυρότατος.

Sæpe enim repetitus articulus efficit
orationis phrasim uenustiorē. Lucian.
καὶ ὁ νῦν παγίης, ὁ τῶ δέν, ὁ βδελυσάμενος
τι πόδι ἀγγύνης ἔτω τέχνης, μετ' ὀλίγου ἀπα-
σι ζηλὸς καὶ ἐπίφθονος ἔση, &c.

Rursus Atticorum est articulum sup-
primere, ἔτω δ' ἰώατος ἄσπι, ὡς ἐγὼ ἀκοντίω
ὑπερέχων, pro ὡς ἐγὼ ἀκοντίω ὑπερέχων.
Id quod frequenter faciunt in nominis
bus proprijs, Φίλιππος ἄσπι, pro ὁ Φίλιπ-
πος ἄσπι. Fit & quādoq; in participijs,
ἄσπι τὴν ἡπὸν μεθύσκοντο ταῖς μεγάλαις λεω-
θωνιζόμενοι, pro οἱ λεωθωνιζόμενοι.

Interdum autem nusquam suppri-
munt, sed singulis dictionibus addunt
suum articulum. Interdum uero par-
tim supprimunt, & partim non, prout
postulat oratio.

APPENDIX TERTIA.

Habent insuper locum articuli in di-
uisionibus, adiuncta cōiunctione δὲ &
μὲν

μὲν, per omnes casus. Per nominati-
 uum, ἀνθρώποι οἱ μὲν ἠδὲν εἰσέτρεχον, οἱ δὲ
 πῶς κεδύζοντο, homines alij quidē iam
 incurfabant, alij uero apparabāt. Per
 genitiuum, τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἔλαυνον, οἱ
 δὲ βάρβαροι, hominum alij quidem Græ-
 ci, alij uero barbari. Per datiuum ἀρε-
 τῆς ταῖς μὲν γίναντο ἀφροδίτη, ταῖς ἢ με-
 θη, uirtutibus quibusdā quidē aduersa
 tur uenus, alijs uero ebrietas. Per ac-
 cusatiuum, στρατηγὸς εὖ μὲν ἔλαβον, εὖ ἢ
 λαβῆν οὐδὲ αὐτῶς ἠδὲ ἀνέστην. duces alios
 quidē ceperunt, alios uero capere haud
 quaquam potuerunt.

In quibus sumuntur etiam quandoq;
 aduerbialiter pro partim, partim, uel tū,
 tum, uel simul geminatum. τὰνθρώπειον
 γένος, τῆ μὲν ἀγαθόν, τῆ δὲ φαῦλον, huma-
 num genus partim quidē bonū, par-
 tim uero malum. ἐθέραπευσεν ὁ Χριστὸς, εὖ
 μὲν σῶματι, εὖ δὲ ψυχῇ λαμνοντας, Chri-
 stus curauit laborantes tum corpore, tū
 anima: uel simul corpore, simul anima.

Refertur autem in his diuisionibus ὁ

C 4 μὲν,

μὲν, proprie ad proximum, & ὁ δὲ, ad re-
motius, sicut latinis hic & ille.

Fit etiam nonnunquam, ut in diuisionibus loco articuli præpositiui ponatur subiunctiuus. Ad Rom. 14. ὁς ἢ πισδύει φαγῶν πάντα, ὁς ἢ ἀδυνῶν λαχάνα ἐδίει, alius quidem credit se uesci quibusuis, alius uero infirmus olerib. uescit. Rur-
sus eodem cap. ὁς μὲν κείνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὁς ἢ κείνει παρὰ ἡμέραν, hic quidem iudicat aliquid interesse inter diē & diē, ille uero idem sentit de quouis die.

Vnde sumuntur articuli nonnunquā pro pronomibus demonstratiuis, ἔν, pro ἐν, τὴν pro ταύτην. ut ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ὑδὶ νῆας ἀχαιῶν. ibi ὁ pro ἐστὶ ponitur: id quod crebrum est adiectis coniunctio-
nibus ἢ, γε, ὁδε, ἡδε, τόδε. ὄγε, ἡγε, τόγε, pro ἐστὶ, αὐτή, ἐξ, hic hæc hoc.

Itidem in reliquis casibus τῷδε, τῶδε, τόνδε, huius, huic, hunc. τόνδ' ἀπαμειβό-
μην προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς; pro τῷτοῦ, idēq; in cōpositione. Verum extra compositionem ὁ ἢ, ponitur pro ἐξ ἢ δέ.

Dicitur

Dicitur etiam ὀδῆτις oxytonum, pro ὀδῆ, alter, alius, sicut ὀμλίτις pro ὀμλί, unus. In quibus ἄς abundat, ornatus gratia. Sed ὀδῆτις grauitonū ponit̄ pro ὄτθ, hic. Ceterum philosophis τὸδῆτι uocat̄ substātia.

Capiuntur & articuli pro nominibus interrogatiuis, ἄς pro τίνι, cui. Et pro infinitis, εἰ τῶ pro εἰ τίνι, sicui.

APPENDIX QVARTA.

Vtuntur præterea articulis unā cum suis nominibus aduerbiorū loco. τὸ μέγιστον ad summum, τὸ ἐλάχιστον ad minimū, ἢ ὕστατον postremum, ἢ πλείστον frequentissime. Sicut Terent. in Phor. Vbi plurimum est dixit, pro ubi frequentissime est. Significat etiam ad summum, ἢ πρῶτον, τὰ πρῶτα, primum. τὴν ταχίστην quamprimū, τὴν πρώτην principio, à prima ætate, ἢ ἄλλως frustra, ἢ ἄλλα cæterū, τὸ ἥκω, pro uirili, quantum possibile est.

SYNTAXIS ARTICVLORVM
subiunctiuorum.

Articulus subiunctiuus præponit̄ huic indefinito nomini τῆς inclinat̄
G 5 tiuo,

tiuo, ut ὅσις, quicumq̃. Quod etiam fit
 nōnunquam antecedente nomine $\omega\alpha\upsilon$.
 $\omega\alpha\upsilon\ \delta\lambda\epsilon$, quodcunq̃. $\omega\alpha\varsigma\ \delta\sigma\iota\varsigma$, quiuis, qui-
 cunq̃. Et id quidem in singulari, sed nō
 in plurali. Non enim dicimus $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\sigma\ \delta\iota$.
 $\lambda\upsilon\delta\epsilon$, sed $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \delta\sigma\sigma\iota$. Fit etiā p̃cedenti
 bus negationibus, $\delta\delta\epsilon\iota\varsigma\ \delta\sigma\iota\varsigma$, nullus. $\delta\delta\epsilon$ -
 $\nu\delta\varsigma\ \delta\lambda\upsilon\theta$, nullius. $\delta\delta\epsilon\ \mu\acute{\iota}\alpha\upsilon\ \eta\upsilon\tau\iota\upsilon\alpha$, nullam:
 & ita per alios casus.

Et subiungitur interdum $\delta\upsilon$, ut $\delta\upsilon\delta\epsilon\iota\varsigma$
 $\delta\sigma\iota\varsigma\ \delta\upsilon$, $\mu\eta\delta\iota\ \delta\sigma\iota\varsigma\ \delta\upsilon$, nullus. & $\delta\sigma\iota\varsigma\ \delta\upsilon$, ali-
 quis. $\delta\tau\iota\upsilon\theta\ \delta\upsilon$, alicuius: & sic in alijs ca-
 sibus. Dicitur etiam, $\delta\tau\omicron\upsilon\ \delta\upsilon$, & $\delta\tau\omega\ \delta\upsilon$,
 pro $\delta\tau\iota\upsilon\theta\ \delta\upsilon$, & $\delta\tau\iota\upsilon\ \delta\upsilon$.

Præponitur etiam coniunctioni $\pi\acute{\alpha}\rho$,
 $\delta\pi\alpha\tau\epsilon\varsigma$. & $\gamma\epsilon$, $\delta\sigma\gamma\epsilon$. & $\omega\upsilon$, $\delta\pi\omega\upsilon$. & $\delta\eta$, $\delta\varsigma$
 $\delta\eta$. & $\acute{\alpha}\tau\eta\alpha$, $\delta\varsigma\ \acute{\alpha}\tau\eta\alpha$. Poëtæ etiam, $\delta\sigma\gamma\alpha$, &
 $\delta\sigma\upsilon\upsilon$ dicunt.

Cū uero quis uult significare, se igno-
 rare, etiā $\pi\omicron\tau\epsilon$ annectit post $\tau\iota\varsigma$, & post
 $\delta\eta$. $\delta\varsigma\ \tau\iota\varsigma\ \pi\omicron\tau\epsilon\ \lambda\upsilon\ \epsilon\kappa\epsilon\iota\upsilon\theta$; quis nam erat il-
 le? $\delta\delta\eta\ \pi\omicron\tau\epsilon$, & $\acute{\alpha}\delta\eta\ \pi\omicron\tau\epsilon$, quiduis, quæuis.

Sæpenumero non ad casum, quē exi-
 git uerbum sequens, redditur articulus
 subiun-

subiunctiuus, sed ad eum quem postulat precedens, licet ab eo sit alienus. ἀπολαύω, ὧν ἔχω, ἀγαθόν, pro ἃ ἔχω, fruor bonis quæ habeo. ἡδύμαι, οἷς ἔχω, βιβλίοις, uitor libris quos habeo. Hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἷω σοι, ἀνδρα οἷόν σε. Sic Virgil. Urbem quam statuo, uestra est.

Et Terent.

Populo ut placerent, quas fecisset fabulas.

Et ponitur plerunq; sine suo antecedente, ὅζωρ ἐπεμψας ἐπιστολῶν, ἔμαθον, id est, ἐκ φύτων, ἃς ἐπεμψας, ὑπιστάωρ. ὧρ ἐπαθον ὄργλῶ ἔχει, id est, ἐκ φύτων, ἃ ἐπαθον ὄργλῶ ἔχει. Sic secundo ad Corinthios duodecimo, μή τις εἰς ἐμὲ λογίσῃται, ἕπερ ὁ βλέπει με, ne quis existimet, supra id quod uidet esse me.

Quod etiam fit in relatiuo nominis, πῶδε οἷόν χη εἶναι τῶν ἀνδρα ἀγαθόν, id est, πῶδε τοιοῦτον, οἷόν χη εἶναι ἀνδρα ἀγαθόν. μακαρίζω σε, οἷα ἔργα ἐποίησας, id est, μακαρίζω σε διὰ τῶν αὐτῶν ἔργα, ἃ ἐποίησας.

Refert articulus subiunctiuus interdum singulariter ad uerbum plurale. ἀνθρώπος

θρώπων τίνυνται, ὅσις κ' ἐπίορον ὁμόση, ho-
mines puniūt, quisquis falsum iuramen-
tum iurauerit. Interdum uero econtra-
rio, ad uerbum singulare inuenitur red-
dī pluraliter, μή τις ἀχαιῶν γῆν' ἀδ' ἐπέλθῃ βε-
ληφόρῳ, οἷτέ μοι ἄει βελάς βελοῦουσι, ne
quisquam Græcorum huc uenerit con-
sultor, qui mihi semper cōsilia cōsulūt.

Per articulum subiunctiuum respon-
detur huic interrogationi τίς, τίς ἐποίησεν
Ὀδύσειαν; ὅς κ' αὖ τὴν Ἰλιάδα ἐποίησε, quis
fecit Odyssēā? qui & Iliada fecit. Vel
sine uerbo, τίς ἐποίησε Ὀδύσειαν; ὅς κ' αὖ τὴν
Ἰλιάδα, quis fecit Odyssēā? q̄ & Iliada.

Potest etiam huiusmodi responsio fie-
ri per articulum præpositiuum, si uerbū
mutetur in suum participium. τίς ἐποίη-
σε τὴν Ὀδύσειαν; ὁ κ' αὖ τὴν Ἰλιάδα ποιήσας.
τίς ἀν' ἡ γαγε Κέρβερον; ὁ δ' ἄρ' ἰόντα ἀνελών,
quis eduxit Cerberum? is qui & leonē
interfecit.

Passim enim ponitur articulus præ-
positiuus loco postpositiui, uerbo muta-
to in participium. Σωκράτης ὁ πολλὰ ποιε-
ποιηκῶς

ποιηκῶς ἀγαθὰ, pro Σωκράτους, ὅς πολλά πε-
ποίηκε ἀγαθὰ, Socrates, qui multa fecit
bona.

Ponuntur etiam loco articulorū sub-
iunctiuorum hæ dictiones, ὅλοι & ἐπόλοι,
in omni numero & casu. Lucian. ὅ τὰ γῆ
πῆ γῆ λέγω, ὅποσα εἰς ἀνθρώπους πέσει, id
est, ἅ τῆς ἀνθρώποις πέσει, non dico ea
quæ in terris aguntur, quæ tu persuades
hominibus. Hinc fit, quod πάντες ὅλοι
dicitur, pro πάντες οἵτινες, omnes qui.
πάντα μὲν, ὅλα, omnia, quæ.

Articulus subiunctiuus ἢ, sumit non
nunquam adverbialiter pro, eo modo,
ea ratione, & respondet adverbio πῶς, ὅ
modo, qua ratione. Respondet etiam
ταύτη, accepto adverbij uice, pro eate-
nus, eo, ea ratione. ταύτη ἀβλιώτερον, ἢ
πλεσιώτερον, Eatenus uel eo miserius, ὅ
uel quatenus opulentior. Capitur in-
terdum pro ὡς. ἢ ὡς δὲ κεῖ, pro ὡς ὡς δὲ κεῖ,
ut tibi uisum fuerit. Significat etiam ex
quo, quo circa. ἢ καὶ δὴ λόγῳ ὅτι, ex ὃ ma-
nifestum est. Capitur etiam ὅ adverbij
loco

loco, pro ubi, ὅθεν δέλης, ἐκτεινόμεσθε τὰ χεῖρα, ubi uelis, extende manum tuam.

SYNTAXIS PRAEPOSITIONUM. EN.

IN gaudet datiuo, γινῆκετο ὥρας, γινῆκετο ἀκμῆ, γινῆκετο ἀνδρα, in ipso ætatis flore, in robore ætatis. γινῆκετο γαστρίῳ ἔχασιν, ferre uterum, prægnantem esse. γινῆκετο καλῶ, commodum, honestum. γινῆκετο καλλίστω, commodissimum. γινῆκετο παιδί, in pueritia. γινῆκετο παιδευτήριω, in schola. γινῆκετο ὄργῃ εἶναι, offendisse.

Huiusmodi uero γινῆκετο ἄδρα, in Plutonis; γινῆκετο διδασκάλῳ, in præceptoris, per defectum dicuntur. Subauditur enim datiuus οἴκῳ, τόπῳ, uel alius quispiam, quæ postulat oratio.

Quandoque etiam capitur unà cū suo casu, aduerbii loco, γινῆκετο οἴσιν, quamobrem, γινῆκετο δεξιᾷ, γινῆκετο ἀριστερᾷ, quemadmodum Latini dicunt aduerbialiter, sedere dextra, uel sinistra, γινῆκετο μέρι, uicissim, sigillatim. γινῆκετο δέοντι